

Najwięcej osobników – 12, utrzymywanych jest w moskiewskim ZOO oraz 9 w paryskim Parc Zoologique de Paris. Natomiast najmniej, bo tylko po jednym osobniku jest w czterech ogrodach: BioParc de Doué (Francja), Nyíregyházi Állatpark Nonprofit KFT (Węgry), Rome Zoo-Fondazione Bioparco di Roma (Włochy) oraz Wilhelmshagen Zoo (Niemcy) [6].

Na wykresie 2 podano liczbę ogrodów zoologicznych w poszczególnych krajach Europy, w których utrzymywane są wikunie andyjskie.

W Polsce zwierzęta te utrzymywane są w ogrodach zoologicznych w Chorzowie (5 osobników), Gdańsku (5 osobników), Krakowie (4 osobniki), Łodzi (4 osobniki), Opolu (4 osobniki), Poznaniu (2 osobniki), Warszawie (5 osobników) i Zamościu (2 osobniki) – rys. 3.

Historia ochrony zasobów genetycznych wikunii andyjskiej eksponuje zarówno źródła kryzysów, jak i sukcesów hodowlanych. U podstaw efektywnej ochrony populacji jest współpraca miejscowej społeczności, organów administracji i organizacji międzynarodowych. Trudno oprzeć się refleksji, że każda lokalna populacja (gatunek, rasa czy odmiana) pozostaje elementem światowego dziedzictwa. Wszyscy jesteśmy więc beneficjentami realizowanych programów ochrony zasobów genowych.

Literatura: 1. Barreta J., Gutiérrez-Gil B., Iñiguez V., Saavedra V., Chiri, R., Latorre, E., Arranz, J.J., 2013 – Analysis of mitochondrial DNA in Bolivian llama, alpaca and vicuna populations: a contribution to the phylogeny of the South American camelids. *Animal Genetics* 44(2): 158-168. 2. Bernhardtson W., 1986 – Campesinos and conservation in the central Andes: Indigenous herding and conservation of the vicuna. *Environmental Conservation* 13(4): 311-318. 3. De Cock N., Stevens J., Vervaecke H., 2007 – South-American Camelidae (alpacas, guanacos and vicunas): basic activity budgets. In BIAZA Congress, Date: 2007/07/23-2007/07/24, Location: Whipsnade UK. 4. Echalar J., Barreta J., Iniguez V., Romero F., Callisaya A. M., Saavedra V., 2020 – Intraspecific genetic analysis of Bolivian alpacas and interspecific relationship with llamas and vicunas. *Small ruminant research* 189, 2. 5. Kadwell M., Fernandez M., Stanley H.F., Baldi R., Wheeler J. C., Rosadio R., Bruford M.W., 2001 – Genetic analysis reveals the wild ancestors of the llama and the alpaca. *Proceedings of the Royal Society of London. Series B: Biological Sciences* 268(1485): 2575-2584. 6. *Species360*, stan na 2024 rok (<https://species360.org/>) 7. Vilá B., Arzamendia Y., Rojo V., 2020 – Vicuñas (*Vicugna vicugna*), wild Andean altiplano camelids: Multiple valuation for their sustainable use and bio-cultural role in local communities. *Case Studies in the Environment* 4(1): 1232692. 8. Wakild E., 2020 – Saving the Vicuña: The Political, Biophysical, and Cultural History of Wild Animal Conservation in Peru, 1964-2000, *The American Historical Review* 125(1): 54-88.

Profesor Zygmunt Litwińczuk doktorem honoris causa Uniwersytetu we Lwowie

25 maja 2023 r., odbyło się uroczyste nadanie godności doktora honoris causa Profesorowi Zygmuntowi Litwińczukowi przez Lwowski Narodowy Uniwersytet Medycyny Weterynaryjnej i Biotechnologii im. S. Grzyckiego w Ukrainie.

Ze względu na obecną sytuację polityczną, uroczystość odbyła się zdalnie, jednocześnie w Centrum Kongresowym Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie oraz w Uniwersytecie we Lwowie. Obecne były władze obydwu uniwersytetów: rektor Uniwersytetu Medycyny Weterynaryjnej i Biotechnologii im. Stefana Grzyckiego – prof. dr Wołodymyr Stibel oraz rektor Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie – prof. dr hab. Krzysztof Kowalczyk i dziekan Wydziału Nauk o Zwierzętach i Biogospodarki UP w Lublinie – prof. dr hab. Brygida Ślaska.

Profesor Zygmunt Litwińczuk jest cenionym w Polsce i za granicą specjalistą z zakresu chowu i hodowli bydła, zarówno mlecznego, jak i mięsnego, uwarunkowań ja-



Fot. 1. Profesor Zygmunt Litwińczuk doktorem honoris causa Uniwersytetu we Lwowie (fot. M. Niedziółka)

kości produktów zwierzęcych (mleka i mięsa) oraz ochrony zasobów genetycznych zwierząt gospodarskich. Jest autorem 730 różnych pozycji, w tym ponad 330 prac oryginalnych i ponad 20 monografii oraz 5 centralnie wydanych podręczników akademickich.

Osiągnięciem o wymiarze światowym Profesora, są efekty działań dotyczących restytucji byłą białogrzebiętego, które zostało ponownie wpisane w 2004 r. na listę ras prowadzoną przez FAO.

Prof. dr hab. Zygmunt Litwińczuk został wyróżniony tytułem doktora honoris causa po raz piąty. Wcześniej najwyższą godność akademicką nadały Profesorowi: Uniwersytet Przyrodniczo-Humanistyczny w Siedlcach, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie, Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu oraz Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Wystąpienie prof. Wołodymyra Stybla – Rektora Lwowskiego Narodowego Uniwersytetu Medycyny Weterynaryjnej i Biotechnologii im. S. Grzyckiego

Na początku, proszę pozwolić, chciałbym przekazać Państwu pozdrowienia z Ukrainy: od pracowników naszego Uniwersytetu Medycyny Weterynaryjnej i wszystkich Ukraińców. Dzisiaj mija 456 dzień od momentu brutalnego ataku wojsk rosyjskich na nasz kraj.

Szczerze dziękuję wszystkim naszym polskim przyjaciołom, wszystkim Polakom i państwu polskiemu za nieustanne wsparcie, jakiego udzielacie Państwo Ukrainie w tym pamiętnym dla świata czasie. Prawdziwa historia tworzy się ponownie we wspólnej walce z naszym historycznym wrogiem – rosyjskim imperializmem!

Jestem pewien, że wygramy. Wierzę i wiem, że mroczne czasy i dyktatura Putina wkrótce się skończą. Nie może być inaczej. W przeciwnym razie jest to śmierć całej cywilizacji europejskiej.

Zawsze powtarzam, że Lwów i Lublin dzieli odległość ok. 220 km. Najpierw epidemia COVID-19, później zaś wojna stały się trudną barierą do pokonania tego dystansu. Nasze plany odnośnie do przyjazdu delegacji Uniwersytetu Przyrodniczego do Lwowa były ciągle korygowane i przekładane z przyczyn oczywistych. Jednak odkładanie naszej uroczystości na dłużej nie było właściwe. Dlatego też organizujemy ją dzisiaj w formie online. Bo nic nie może stać na przeszkodzie współpracy dla dobra nauki, naszych uczelni, naszych państw i narodów.

Przykładem naszej wspólnej i produktywnej współpracy jest udana realizacja wielu wspólnych projektów pomiędzy Lwowskim Narodowym Uniwersytetem Medycyny Weterynaryjnej i Biotechnologii im. S. Grzyckiego a Uniwersytetem Przyrodniczym w Lublinie w Polsce, zwłaszcza uzyskanie grantu unijnego na utworzenie Kliniki Weterynaryjnej, która z powodzeniem się rozwija.

Prawdziwą inspiracją i promotorem tej współpracy był Rektor Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie w latach 2016-2020, profesor Zygmunt Litwińczuk – nasz starszy kolega, solidny partner, wielki naukowiec i wielki przyjaciel Lwowskiego Uniwersytetu Weterynaryjnego i Ukrainy.



Fot. 2. Uroczystość nadania tytułu doktora honoris causa prof. dr. hab. Zygmuntoowi Litwińczukowi (fot. M. Niedziółka)

Ukraińscy naukowcy, nie tylko z dziedzin weterynaryjnych, podziwiają ogromny dorobek naukowy profesora Litwińczuka. Nie można nie docenić Jego wkładu w zooweterynarię, badań z zakresu hodowli zwierząt i hodowli bydła, fundamentalnych prac naukowych, które, bez wątpienia, stały się światowym dziedzictwem.

Każdy wymiar, każde działanie, każdy pomysł ma swojego autora. Kiedyś mówiono o czynniku ludzkim w rozwoju historii. Historia współpracy pomiędzy Lwowskim Narodowym Uniwersytetem Medycyny Weterynaryjnej i Biotechnologii a Uniwersytetem Przyrodniczym w Lublinie nie byłaby tak owocna, aktywna i życzliwa, gdyby nie nasz prawdziwy przyjaciel (przez duże „P”), rektor XI kadencji Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie, profesor Zygmunt Litwińczuk.

Za zasługi zarówno naukowe, jak i osobiste, Rada Naukowa Lwowskiego Uniwersytetu Medycyny Weterynaryjnej i Biotechnologii nadała profesorowi Zygmuntoowi Litwińczukowi tytuł Doktora Honoris Causa. To sprawiedliwy i zasłużony tytuł. To motywuje nas wszystkich do jeszcze bardziej owocnej współpracy pomiędzy naszymi uczelniami, polskimi i ukraińskimi naukowcami. Niech Bóg nam w tym pomoże!

Życzę nam wszystkim pokoju i pomyślności. Ukraińcy na pewno wygrają tę straszną wojnę XXI wieku. Wspólnie zbudujemy nową Europę. Chwała Ukrainie! Chwała Polsce! A Profesorowi Zygmuntoowi, Doktorowi Honoris Causa – serdeczne gratulacje i sto lat!

Wystąpienie profesora Zygmunta Litwińczuka

Moje wystąpienie dotyczące współpracy lwowskiego i lubelskiego ośrodka naukowego w zakresie nauk o zwierzętach rozpocznę od kilku zdań o przyczynach, dla których wyróżnienie we Lwowie jest dla mnie ważne, dla których z radością przyjąłem wiadomość o decyzji Wysokiego Senatu.

Korzenie rodzinne mojego dziadka ze strony ojca są na kresach wschodnich. Na początku lat 20. ubiegłego wieku przybył z żoną (moją babcią) Marianną i małym

Antonim (bratem ojca) do naszej miejscowości Iłowiec, w której mieszkała rodzina mojej mamy i w której w 1950 roku ja się urodziłem. Po przyjeździe podjęli pracę w majątku Świdzińskich w sąsiedniej miejscowości Łaziska. W 1924 roku urodził się mój ojciec Henryk, a dziadek pod koniec lat 20. wrócił sam na Ukrainę, aby pozalać różne sprawy. Z wyprawy tej już nie wrócił i nie wiemy, gdzie leżą jego kości.

Tutaj we Lwowie tkwią także korzenie mojej Alma Mater. Początki odradzania się polskiej myśli i nauki pod koniec drugiej wojny światowej rozpoczęły się w Lublinie, gdy jeszcze na ziemiach polskich trwała wojna. Armie wyzwolenicze zatrzymały się w sierpniu 1944 roku na Wiśle, przed Warszawą, która została zdobyta 17 stycznia 1945 roku, ale już 23 października 1944 roku został utworzony w Lublinie Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej (drugi obok Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego) z czterema wydziałami: Przyrodniczym, Medycznym, Rolnym i Weterynaryjnym.

W 1953 roku w ramach tego Uniwersytetu powołano trzeci wydział – zootechniczny, związany z naukami rolniczymi, na którym ja pracuję i gdzie pełniłem funkcję najpierw prodziekana, a następnie przez 2 kadencje dziekana. Na bazie tych trzech uprzednio wymienionych wydziałów powołano z dniem 1 września 1955 roku nową uczelnię – Wyższą Szkołę Rolniczą z 4 zakładami doświadczalnymi o powierzchni około 1,5 tys. ha. W 1970 roku utworzono 2 nowe Wydziały: ogrodnictwa i mechanizacji rolnictwa. W 1972 przekształcono Wyższą Szkołę Rolniczą z 5 wydziałami w Akademię Rolniczą. W 2005 roku powołano nowy szósty wydział – Nauk o Żywności i Biotechnologii, a trzy lata później, tzn. w roku 2008 – Akademię Rolniczą decyzją Sejmu przekształcono w Uniwersytet Przyrodniczy. Pełniąc funkcję rektora tego Uniwersytetu (w latach 2016-2020) po przeprowadzonych zmianach organizacyjnych, powołałem z dniem 1 września 2019 roku nowy siódmy Wydział Biologii Środowiskowej z uprawnieniami do nadawania stopni doktora w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie biologia.

Aktualnie na 7 Wydziałach realizowanych jest ponad 50 kierunków studiów, kształcą się tam około 8 tys. studentów. Uczelnia zatrudnia ponad 1,5 tys. pracowników, w tym ponad 700 nauczycieli. Mamy uprawnienia do nadawania stopnia doktora i doktora habilitowanego w 7 dyscyplinach naukowych.

Wśród kadry zakładającej w 1944 roku Wydział Weterynaryjny i Wydział Rolny było wielu profesorów ze środowiska lwowskiego. W tym miejscu przywołam kilka nazwisk.

Pierwszym dziekanem Wydziału Weterynaryjnego był absolwent Akademii Medycyny Weterynaryjnej we Lwowie – profesor Józef Parnas.

Założycielem i pierwszym kierownikiem Katedry Nauk o Środkach Spożywczych Zwierzęcego Pochodzenia był prof. Alfred Trawiński, Katedry Patologii Ogólnej i Anatomii Patologicznej – prof. Tadeusz Żuliński, prof. Zdzisław Finik przyczynił się do rozwoju Katedry i Kliniki Chorób Wewnętrznych.

W 1952 roku dołączył do nich Stanisław Krauss jako kierownik Katedry Epizootiologii.

Absolwent lwowskiej uczelni – Kazimierz Sidor, kierował służbą weterynaryjną Wojska Polskiego w Lublinie i wykładał jako zastępca profesora weterynarię wojskową.

Prof. Feliks Stański był kierownikiem Katedry Fizjopatologii oraz dziekanem i prorektorem Uczelni, a także w roku 1960 delegatem polskich wydziałów weterynaryjnych na międzynarodową konferencję FAO poświęconą studiom weterynaryjnym.

Prof. Marian Chomiak od roku 1946 kierował Katedrą Anatomii Zwierząt, był dziekanem i rektorem Uczelni, i tym który w 1967 roku przyjął mnie na studia, prof. Alfred Chodkowski od roku 1952 kierował Katedrą Zoohigieny, wykładał zoohigienę na Wydziale Zootechnicznym i u niego zdawałem w 1970 roku egzamin z tego przedmiotu.

Obok wyżej wymienionych profesorów związanych z naukami weterynaryjnymi wspomnieć należy również o tych, którzy przybyli ze Lwowa do Lublina i współtworzyli w 1944 roku Wydział Rolny Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej. Wymienić tutaj należy: profesora Henryka Romanowskiego, profesora Bohdana Dobrzańskiego – pierwszego rektora Wyższej Szkoły Rolniczej, profesora Kazimierza Matusiaka i docenta Franciszka Schmidta. Dwóch ostatnich poznałem osobiście, miałem z nimi wykłady i zdawałem u nich na studiach egzamin z botaniki i żywienia zwierząt.

Moja współpraca z Lwowskim Uniwersytetem Medycyny Weterynaryjnej rozpoczęła się w 2004 roku, gdy wspólnie z ówczesnym Dziekanem Wydziału Zootechnicznego Lwowskiej Uczelni profesorem Zenonem Szczerbatym i prorektorem profesorem Jarosławem Kiryliem zorganizowaliśmy międzynarodową konferencję na temat „Hodowla bydła i produkcja mleka w gospodarstwach farmerskich Polski i Ukrainy”. Rozpoczęła się ona w naszym Uniwersytecie w Lublinie, a w drugim dniu po drodze do Lwowa odwiedziliśmy dwa gospodarstwa farmerskie produkujące mleko w okolicach Hrubieszowa. Przez kolejne dwa dni obradowaliśmy w Lwowskim Uniwersytecie i odwiedziliśmy dwa gospodarstwa na Ukrainie. Całość materiałów tzn. prace oryginalne i doniesienia opublikowano w wydawanych przez Polskie Towarzystwo Zootechniczne Zeszytach Naukowych Przeglądu Hodowlanego nr 74.

W kolejnych latach współpracę tę poszerzono o badania nad zmiennością genetyczną europejskich rodzimych ras bydła. Ich efektem było określenie genetycznej struktury 7 środkowoeuropejskich ras: białogrzbiętej polskiej, białogrzbiętej litewskiej, polskiej czerwonej, litewskiej czerwonej, siwej ukraińskiej, burej ukraińskiej i pinzgauer słowacki, a także polimorfizmu genu receptora melanokortyny i jego roli w determinacji umaszczenia u bydła.

W okresie ostatnich 20 lat nasza Uczelnia pozyskała 4 nowe inwestycje. Najbliższa jest mi Stacja Badawcza i Ośrodek Dydaktyczno-Szkoleniowy Jeździectwa i Hipoterapii. Gdy 1 września 2016 r. zostałem Rektorem Uniwersytetu, to pierwszą moją decyzją była uchwała

Senatu z października, popierająca inicjatywę budowy ośrodka hipologicznego na Felinie. Przygotowano cały projekt wraz z pozwoleniem od Prezydenta Miasta Lublina na rozpoczęcie budowy, którą realizował mój następca – Rektor prof. Krzysztof Kowalczyk. Ośrodek Jeździecki jest wizytówką nie tylko naszego Uniwersytetu, ale również Lublina i całego województwa lubelskiego. Jest to najnowocześniejszy obiekt badawczo-dydaktyczny w kraju nie tylko do realizacji zajęć z hipologii i jeździectwa, jedyne takiego kierunku w Polsce, cieszącego się zainteresowaniem absolwentów szkół średnich z różnych rejonów, ale również i z zagranicy. Ośrodek jest wykorzystywany do organizacji zawodów hipicznych o zasięgu międzynarodowym. Posiada krytą ujeżdżalnię o powierzchni ponad 2 tys. m², co dodatkowo przyczynia się do promowania Uniwersytetu Przyrodniczego, Lublina i Polski. Nowoczesna infrastruktura w połączeniu z najlepszą i najliczniejszą kadrą naukową z zakresu hodowli koni w Polsce (mamy 4 profesorów) sprawia, że Lublin jest wiodącym ośrodkiem na mapie Polski i Europy w zakresie hipologii, jeździectwa i hipoterapii. Potwierdza to również ostatnio przyznana przez Państwową Komisję Akredytacyjną najwyższa ocena „Certyfikat doskonałości kształcenia” dla kierunku kształcenia „Hipologia i jeździectwo”.

Drugi (po hodowli koni i jeździectwie) obszar wyróżniający działalność naszego Uniwersytetu pośród 8 innych Uczelni o profilu rolniczym w Polsce to działania związane z ochroną zasobów genetycznych zwierząt gospodarskich i dziko żyjących. Skuteczne zarządzanie różnorodnością genetyczną zwierząt jest konieczne dla zapewnienia globalnego bezpieczeństwa żywnościowego, zrównoważonego rozwoju i źródeł utrzymania wielu milionów ludzi. Z opublikowanego w 2015 roku przez powołaną przez FAO Komisję ds. Zachowania Zasobów Genetycznych Zwierząt Gospodarskich wynika, że spośród zarejestrowanych na świecie ponad 8 tysięcy ras ptaków i ssaków gospodarskich około 650 już wyginęło, a w stanie krytycznym i zagrożonym jest prawie 6 tysięcy. O Polskiej aktywności na polu zachowania bioróżnorodności zwierząt świadczy ponad 90 populacji objętych programami ochrony zasobów genetycznych. W ramach tych programów chronione są 4 rodzime rasy bydła, 3 – świń, 16 – owiec i kóz, 7 – koni, 6 – zwierząt futerkowych, 14 – ras/linii gęsi, 9 – ras/rodów/linii kaczek, 11 – ras/rodów kur, 7 – ras/linii ryb i 5 linii pszczół.

W Zakładach Doświadczalnych naszego Uniwersytetu utrzymujemy 10 rodzimych ras: bydło białogrzbiete, 2 rasy owiec: uhruską i świniarkę, kozę sandomierską, świnię puławską, kuca felińskiego i konia małopolskiego, kury rasy zielononóżka kuropatwiana i polbar oraz pszczołę krajową. Żadna inna uczelnia rolnicza nie utrzymuje tylu rodzimych ras. Należy również zaznaczyć, że 6 z tych ras zostało wyhodowanych bądź restytuowanych (odtworzonych) przez profesorów z lubelskiego Wydziału Zootechnicznego:

– świnia puławska – prof. Zdzisław Zabielski – pierwszy kierownik Katedry (od 1944 r.) Szczegółowej Hodowli Zwierząt,

– owca uhruska – prof. Adam Domański, pierwszy dziekan nowo powołanego w 1953 roku Wydziału Zootechnicznego,

– kuc feliński – prof. Ewald Sasimowski, dziekan Wydziału w latach 1964-1968 i rektor Uczelni w latach 1969-1972,

– kura polbar – pierwsza w świecie autosexingowa rasa kur, prof. Laura Kaufman, członek rzeczywisty PAN, pierwszy Prezes Lubelskiego Towarzystwa Naukowego,

– bydło białogrzbiete (rasa uznana za wymarłą w latach 70. ubiegłego wieku) – odtwarzana od lat 90. przez prof. Zygmunta Litwińczuka i uznana przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w 2003 roku za polską rasę,

– koza sandomierska – rasa na etapie restytucji, prace w tym zakresie od 10 lat prowadzi prof. Tomasz Gruszecki – dziekan Wydziału w latach 2002-2008.

Od najmłodszych lat wykazywałem daleko idące zamiłowanie do zwierząt, można nawet powiedzieć, że je uwielbiałem. Jako kilkuletni chłopiec rozróżniałem już wszystkie krowy, które wypasano na pastwiskach i łąkach naszej wioski i dokładnie wiedziałem, kto jest właścicielem każdej z nich. Studia na kierunku zootechnika wybrałem świadomie i z pełnym przekonaniem, że są one dla mnie przeznaczone.

Zwierzęta były, są i będą nierozzerwalnie związane z bytem człowieka na ziemi, są nieodłącznym elementem wielu religii, gdzie czczono je jako bóstwa, a bogowie często przyjmowali ich postać. Znajdują one miejsce również w różnego rodzaju legendach, a piękno zwierząt było, jest i podejrzewam, że zawsze będzie utrwalane w postaci dzieł malarstwa i innych rodzajów sztuki. Postępująca cywilizacja nie tylko nie rozerwała więzi człowieka ze zwierzęciem, ale mam wrażenie, że je nawet zacieśniła.

Zwierzęta mają również ogromny wpływ na postęp naszej wiedzy jako zwierzęta doświadczalne, co wzbudza obecnie wiele kontrowersji. Jednak bez ich udziału w badaniach naukowych nie poznalibyśmy zjawisk fizjologicznych i oddziaływania leków na różne patologie organizmu ludzkiego.

W różnych gremiach pojawia się pytanie, w jakim kierunku będzie zmierzać hodowla zwierząt w kolejnych etapach rozwoju cywilizacji? Przy tak szybkich zmianach, jakie nas dosięgają w XXI wieku, trudno to przewidzieć, ale na pewno w coraz mniejszym stopniu będzie wykorzystywana siła naszych mięśni. Za bardzo prawdopodobne można przyjąć, że w perspektywie najbliższych 20-30 lat w krajach wysokorozwiniętych, w których z reguły występuje nadprodukcja żywności, a zamożność i jednocześnie świadomość żywieniowa konsumentów wzrastają (jako jeden z elementów zdrowego stylu życia), w znacznie szerszym zakresie rozwijane będą niskonakładowe, tradycyjne systemy ich produkcji, m.in. rolnictwo ekologiczne. Natomiast kraje rozwijające się, chcąc skutecznie walczyć z problemem głodu, będą musiały w znacznie szerszym zakresie wprowadzić i wykorzystać intensywne systemy chowu zwierząt.

Współcześnie, przy społecznym pluralizmie oraz całym bogactwie modeli chowu – od przemysłowego po ekologiczny – nasz stosunek do zwierząt w największym stopniu zależy od nas samych.

Kończąc, życzę Ukrainie, aby ta okrutna wojna zakończyła się jak najszybciej i wróciło pełne bezpieczeństwo w życiu narodu, tak, aby takie uroczystości, jak ta dzisiejsza odbywały się zgodnie z wielowiekową tradycją

w murach uniwersytetu, który ją organizuje. Deklaruję jednocześnie, że po zakończeniu wojny przyjadę do Lwowa, aby osobiście podziękować Wysokiemu Senatowi i całej społeczności Lwowskiego Narodowego Uniwersytetu Medycyny Weterynaryjnej i Biotechnologii za ten zaszczytny tytuł Doktora Honoris Causa.

Joanna Barłowska



ANIMAL SCIENCE AND AQUACULTURE – GOOD PRACTICES

IIRD INTERNATIONAL SCIENTIFIC CONFERENCE FOR STUDENTS AND PhD STUDENTS

Instytut Nauk o Zwierzętach, Polskie Towarzystwo Zootechniczne oraz Koło Naukowe Hodowli i Żywienia Zwierząt zaprasza studentów i doktorantów do udziału w:

III Międzynarodowej Konferencji Naukowej dla Studentów i Doktorantów „Zootechnika i Akwakultura – dobre praktyki”

która odbędzie się dnia **23 kwietnia 2024 r** i jest inicjatywą mającą na celu stworzenie płaszczyzny pozwalającej na wymianę wiedzy i doświadczeń studentów kierunków studiów pokrewnych z zootechniką i akwakulturą.

Wydarzenie organizowane będzie w formie on-line za pośrednictwem platformy MS Teams.

Konferencja ma charakter tematyczny, a ze względów porządkowych, podczas rejestracji Uczestnik wybiera jedną z sesji, do której kwalifikuje tematykę swojej pracy:

- 1) Jakość i bezpieczeństwo produktów pochodzenia zwierzęcego;
- 2) Dobrostan i zdrowie zwierząt;
- 3) Zwierzęta dzikie i towarzyszące;
- 4) Odżywianie i metabolizm zwierząt;

W ramach Konferencji przewidziana jest prezentacja prac w formie elektronicznej.

Uczestnicy, którzy zgłoszą swój udział w Konferencji będą zobligowani do wcześniejszego przesłania abstraktów w języku angielskim, które zostaną opublikowane do dnia 01.05.2024 r. w postaci elektronicznej Książki Abstraktów. Konferencja odbywać się będzie w godzinach 09:00-17:00.

Masz pytania? Chętnie odpowiemy: asaa@sggw.edu.pl

Regulamin: [Regulation.docx](#)

Rejestracja: <https://forms.office.com/e/wg2Gcipjb2>

Do zobaczenia na Konferencji!

Komitet Organizacyjny Konferencji